

پوده

تکننگاری از مجید نفیسی

www.ketab.ir

www.ketab.ir

سرشناسه: نفیسی؛ مجید - ۱۳۳۰
عنوان و نام پدیدآور: پوده (تکننگاری)، مجید نفیسی
مشخصات نشر: تهران، آوانوشت
مشخصات ظاهری ۲۴۸ ص. وزیری - مصور
شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۷۰۴۲-۴۶-۵
موضوع: پوده - آداب و رسوم و زندگی اجتماعی
رده‌بندی کنگره: DSR ۲۰۷۷
رده‌بندی دیوبی: ۹۵۵/۹۳۴۲
شماره کتابشناسی ملی: ۵۷۴۵۱۰۹
وضعیت نویسی بر اساس فیبا

بوده

تکننگاری از مجید نفیسی

انتشارات آوانوشت

چاپ نخست ۱۴۰۰

ویرایش متن، حروفنگاری و صفحه‌آرایی: آوانوشت

چاپ دوم: ۱۴۰۱

شمارگان: ۲۰۰۰ تا

شابک: ۹۷۸-۶۰۰-۴۰۴۲-۴۶-۵

صندوق پستی: تهران ۱۵۵-۱۷۵

پست الکترونیک: avanevesht@gmail.com

روی جلد از مجموعه نقاشی‌های معاصر ایران: «بوده»، نوشین نفیسی

۱۸×۲۳.۵، میکس مدیا

همه‌ی حقوق محفوظ است

این اثر تحت پوشش قانون حمایت از حقوق مؤلفان و مصنفان ایران قرار دارد

یادداشتی بر «تک نگاری پوده»

این دفتر را نیم سده‌ی پیش فراهم آوردیم. هنگامی که در آغاز کار هنوز سیزده سال بیش نداشتیم. در آن زمان «بومی‌گرایی» بر اندیشه‌ی روشنفکران ناسازگار ایرانی چیرگی داشت و نظریه‌پرداز آن جلال آل‌احمد بود که در سال ۱۳۴۱ کتاب «غرب‌زدگی» اش را انتشار داده بود. بنابراین گزارش، ما باید بر فرهنگ بومی خود تکیه می‌کردیم و با بررسی آن الگوی پیشرفتی برای جامعه‌ی خود می‌ساختیم که نه سوسیالیستی باشد نه سرمایه‌داری. ویژگی‌های مشترک این دو نظام به زعم او، «ماشینیسم» بود که بافت بومی جامعه‌ی ما را از هم پاشیده بود و ما را به صورت مصرف‌کنندگان وابسته به غرب درآورده بود. آل‌احمد برای بررسی فرهنگ بومی، به ویژه روستا را مهم می‌دانست و تک‌نگاری‌های او «اورازان»، «تات‌نشین‌های بلوک‌زهر» و «درِ یتیم خلیج: جزیره‌ی خارک» همین را نشان می‌دهد.

من هم وقتی کار بررسی و گردآوری فرهنگ روستائینان «پوده» را آغاز کردم با این نیت بود که نشان‌دهم چگونه زندگی بومی بر اثر «ماشینیسم» رو به نابودی می‌رفت. با این همه، آشناسیدن با کار و بار و فرهنگ شفاهی مردم این ده افق دیدم را نسبت به جامعه‌ی ایران بازکرد و زمینه‌ای به دست داد تا در بررسی‌های روستایی دیگرم از دهکده‌ی «جندق» و «بلوک کراچ» به کار آید. خواندن این یادداشت‌ها که، تنها به کوشش خواهر فرزانه‌ام نفیسه نفیسی، از دستبرد موش‌های زمان حفظ شده، پس از نیم سده، برایم شادی‌آور است و امیدوارم که برای شما نیز چنین باشد. آرزو مندم تا بتوانم بار دیگر در کنار روستائیان کشور زادگاهم بنشینم و اندوخته‌ی سالیان را از زبان آنها بشنوم.

دهکده‌ی «پوده» از نیم سده‌ی گذشته تاکنون دچار دگرگونی‌های زیادی شده.

بسیاری از گویندگان مثل‌ها و ترانه‌های این دفتر، مثل کریم مینویی و سکینه پایون، دیگر در میان ما نیستند. شاید چاپ این تک‌نگاری بتواند خاطره‌ی آنها و روستایی را که در آن زندگی می‌کردند زنده کند.

مجید نفیسی

نوامبر ۲۰۱۴

www.ketab.ir